

DRAGULJI DELTORE
LAVIRINT ZVERI

Emili Roda

Preveo
Nenad Dropulić
Laguna

Naslov originala

Emily Rodda

DELTORA QUEST series 1–8 titles

BOOK #6: THE MAZE OF THE BEAST

Copyright © Text and Graphics copyright © Emily Rodda, 2000

Graphics by Kate Rowe

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000

Cover illustrations by Marc McBride

First published by Scholastic Australia Pty Limited in 2000.

This edition published under licence from Scholastic Australia Pty Limited

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

DRAGULJI DELTORE

- 1 – ŠUME TIŠINE
- 2 – JEZERO SUZA
- 3 – GRAD PACOVA
- 4 – PODMUKLI PESAK
- 5 – PLANINA UŽASA
- 6 – LAVIRINT ZVERI
- 7 – DOLINA IZGUBLJENIH
- 8 – POVRATAK U DEL

Zemlja Senke

Planina
užasa

Jezero
suza

Lavirint
zveri

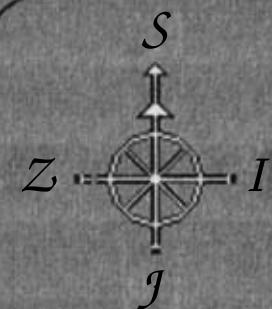
Podmukli
pesak

Grad
pacova

Šume
tišine

Dolina
izgubljenih

Del

Zemlje Deltore

Priča do sada...

Šesnaestogodišnji Lif, ispunjavajući zavet koji je njegov otac dao pre njegovog rođenja, kreće u veliku potragu za sedam dragih kamenova čarobnog Pojasa Deltore. Dragulji su ukradeni s Pojasa kako bi se otvorio put napadu zlog Gospodara Senke na kraljevstvo. Skriveni na strašnim mestima širom kraljevine, dragulji moraju biti vraćeni na Pojas kako bi se pronašao naslednik prestola i okončala opaka vladavina Gospodara Senke.

Lifovi saputnici su Barda, nekadašnji dvorski stražar, i Jasmin, Lifova vršnjakinja koju su sreli u jezivim Šumama tišine. Na svom putu njih troje otkrili su tajni pokret otpora pod vođstvom Usuda, tajanstvenog čoveka s ožiljkom na licu koji ih je spasao iz zarobljeništva surovih Sivih stražara.

Pet dragulja je pronađeno. Topaz, simbol vere, ima moć da prizove svet duhova i da razbistri um. Rubin, simbol sreće, pobledi kada zapreti opasnost, odbija zle duhove i leči od otrova. Opal, kamen nade, omogućuje pogled na slike iz budućnosti. Lapis lazuli, nebeski kamen, moćna je amajlija. Moć smaragda, kamena časti, tek će se otkriti.

Uz pomoć mape koju je Lifu nacrtao otac, drugari su krenuli na obalu, ka svom sledećem cilju – Lavirintu zveri. Brzina i tajanstvenost su najvažniji, jer Gospodar Senke zna za njih, a Lif je saznao da su mu roditelji u tamnici...

A sada čitajte dalje...

1 – Spas

Lif, Barda i Jasmin putovali su od Planine užasa prema reci Tor tiho i užurbano, srećni što ih drveće skriva od otvorenog neba. Mnogo dana putovali su oni ovako, svesni da neprijatelj može udariti u svakom trenutku. Mnogo noći spavali su na smenu, obučeni, s oružjem u rukama.

Uskoro će stići do reke. Znali su da treba samo da prate njen tok kako bi stigli do zapadnih obala Deltore. Negde tamo čekao ih je sledeći cilj obeležen na mapi užasnim nazivom Lavirint zveri. Tamo leži šesti dragulj Pojasa Deltore.

Ali sluge Gospodara Senke ih traže, čekaju da ih opaze. Gospodar Senke zna da je topaz uzet iz Šuma tišine, da je rubin nestao iz Jezera suza, a opal iz Grada pacova. Možda je do sada već posumnjao da je lapis lazuli oduzet svom strašnom čuvaru u Podmuklom pesku.

Ako su kepeci Planine užasa uspeli da ga obmanu, onda će mu trebati nešto vremena da shvati da je smaragd već otišao s ostala četiri dragulja. Ali, do sada su njegove sluge svakako stigle u ovu oblast, vrebaju u podnožju Planine ili motre s neba. A Lavirint zveri i svaki put koji ka njemu vodi neprijatelj će dobro čuvati čekajući grupu koja odgovara opisu – muškarac, dečak i devojčica s crnom pticom.

Lif pogleda Krija, turobno pogrbljenog na Jasmininom ramenu pored Filija. Siroti Kri žudeo je da protegne krila, ali bilo je suviše opasno da ga često viđaju u vazduhu, kako ne bi svojim prisustvom odao neprijatelju njihov položaj. Zato je morao da se drži blizu tla, a to mu se nije dopadalo.

Nikome se od nas ovo ne dopada, pomisli Lif. Neprijatno je trčkarati kao plen lovaca po ovoj šuštavoj šumi. Neprijatno je plašiti se noći. Ali, tako mora da bude.

Poskočio je kad se Jasmin neočekivano okrenula i izvukla bodež iz pojasa. Kri je krešteći prhnuo uvis. Lif na trenutak opazi sjajne tamne oči i šiljastu njušku u grmlju. Zatim začu tapkanje nožica u bekstvu, a trenutak kasnije Jasmin je vratila bodež u korice i zgađeno frknula.

„Počela sam da nasrćem na senke i napadam šumske miševе“, promrmljala je, pružila ruku Kriju da sleti i nastavila neravnom stazom. „Ne mogu da se oslobodim osećanja da nas neko posmatra.“

„Ja to osećam već danima“, odvrati Barda i pogleda je preko ramena. „Ova šuma kao da je prepuna očiju.“

Lif ne reče ništa. Bio je vrlo svestan Pojasa na sebi. Osećao je da i skriveni motritelji sigurno znaju za Pojas, iako ga je sakrio ispod košulje i čvrsto zakopčao jaknu. Bio je daleko teži nego kad ga je u Delu prvi put praznog opasao. Moć i čarolija dragulja koje sada krasi pet medaljona kao da su gavukle nadole.

Odjednom su začuli tihi prodorni krik i pljuskanje odnekud ispred njih. Stali su u mestu. Pljuskanje je postalo glasnije i očajnije. Na Jasmininu reč, Kri polete napred prema zvuku.

„Mari! Mari!“, vrištao je piskavi glas. „O, Mari...“

„Šta je to?“, upita Lif. „Barda, brzo! Zvuči kao da...“

„Moramo biti oprezniji“, upozori Barda. „Možda je neka smicalica. Čekajte...“

Ali Kri je već doleteo nazad prema njima, uzbuđeno krešteći.

„Neko je u vodi!“, uzviknu Jasmin. „Neko se davi!“

Potrčali su po uskoj stazi topćući nogama; očajnička vriška postajala je sve glasnija i prodornija, a pljuskanje sve tiše.

Izleteli su iz šume na široku obalu posutu finim belim peskom. Pred njima se pružala svetlucava reka, duboka i brza. Devojčica, ne starija od pet-šest godina, plutala je u plićaku držeći se za otkinutu granu drveta. Vrištala je uzaludno pokušavajući da pruži ruku drugom detetu koje se batrgalo u dubljoj vodi, pored prevrnutog splava.

Lif i Barda su za tren oka izuli čizme, otpasali sablje i zagazili u vodu. „Ti idi po onu bližu obali“, povika Barda Lifu preko ramena skrećući ka splavu. „Požuri, Life, ili ćemo je izgubiti. Reka je prebrza.“

Lif je dogacao do curice koja se držala za granu; uspeo je da je uhvati pre nego što ju je reka odvušla van domašaja. Preplašeno se držala za njega dok ju je podizao u naručje. Bila je samrtnički hladna. Voda ju je pljuskala po grudima dok se s mukom vraćao na obalu.

„Mari!“, jecala je devojčica drhteći i naprežući se da preko ramena vidi prevrnuti splav. „Pala sam, a ona je pokušala da mi pomogne, pa je i ona pala! Ja sam se uhvatila za granu, ali ona... O, gde je? Gde je ona?“

Lif se osvrnu i srce mu se steže. Barda je skoro stigao do splava, ali tamo gde je do malopre bila Mari, video se samo vir.

Barda duboko udahnu i zaroni. Trenutak kasnije ponovo se pojavio vukući mlitavi beli zavežljaj. Zaplivaio je ka obali zamahujući jednom rukom, a drugom vukući zamotuljak.

„Udavila se!“, vrisnu devojčica.

„Nije. Nije bila dugo pod vodom. Biće sve u redu“, reče Lif, mnogo samouverenije nego što se stvarno osećao. Gacao

je dalje, srećan što je voda sve plića. Izašao je na obalu gde ih je čekala Jasmin s ćebetom.

„Ja ću se pobrinuti za nju. Idi pomozu Bardi!“ , reče Jasmin oštro i umota dete u ćebe.

„Ja sam Jasmin“, čuo ju je Lif kako govori; potrčao je ka Bardi, koji se batrgao da dosegne obalu stežući svoj mlitavi, mokri zamotuljak. „Ovo je Fili, a ovo je Kri. Kako se ti zoveš?“

„Ida“, povika dete. „Ja sam Ida. O, odvedi me što dalje od reke! Neću više da je vidim! Mari se udavila. Udavila se!“

Lif se ponovo baci u vodu i pomože Bardi da iznese one-sveščenu devojčicu na obalu. Kao i Ida, bila je hladna do kostiju. Blago su je položili na tlo. Kad joj je video lice, Lif je zinuo od čuda. Ravna smeđa kosa, glatka zlačana koža, lice oblika srca, duge uvijene crne trepavice – bila je sasvim nalik Idi, čak je imala isti mali smeđi mladež na levoj jagodici, i istu jednostavnu belu haljinu. Bliznakinje! Istovetne u svakoj pojedinosti.

Šta dve bliznakinje, tako male, rade u ovoj divljini? Gde su im roditelji?

Barda je okrenu Mari na stranu i sagnuo se nad nju turobnog lica.

„Je li mrtva?“, šapnu Lif. Sada kad je otkrio da su devojčice bliznakinje, ta mogućnost delovala mu je još strašnije. Strašno je bilo pomisliti da će jedna ostati sama. Podigao je pogled i s olakšanjem video da je Jasmin povelu uplakanu Idu prema drveću, dalje od obale.

Onda je, kad je Jasmin zakoračila u stranu da propusti devojčicu pred sebe na stazu, opazio sićušni pokret u obližnjem žbunju. Pre nego što je stigao da se pomeri ili dovikne upozorenje, zazvonila je struna luka i strela je poletela kroz vazduh.

Pogodila je Idu u leđa. Ida se zgrčila i nemo pala napred. S besnim uzvikom Lif skoči na napadača. Mač mu je bio van domašaja. Nije mario za to. Bio je dovoljno gnevan i prene-ražen da napadne golim rukama.

Iskidao je grm i bacio se na tamnokosog dečaka koji se u njemu skrivao. Odbio je njegov smrtonosni udarac i gurnuo ga na pesak. Ubica je svom težinom pao na grudi, s rukom zgrčenom pod sobom, i ostao da leži ječeći od bola. Lif potrča i zgrabi svoj mač sa tla. Ubilački bes plamteo je u njemu dok se okretao.

Dečak se stenjući okrenuo na leđa. Pokušao je da ustane i ponovo pao, namršten, stežući ruku.

„Zar ne vidiš – one su Oli! Oli!“

Onda Lif začu Bardin krkljavi povik i Jasminin vrisak. Okrenuo se.

Idino telo je nestalo. A Mari, mala Mari, dizala se iz peska. Stezala je Bardu za grlo, njeni beli prsti ukopavali su mu se duboko u meso. Iskezila je zube. A onda je njeno telo počelo da bubri, da se rasteže, raslo je i raslo, postalo je visoka drhtava bela senka s crnom tačkom u sredini i ogromnom šiljatom glavom sličnom jezivo belom plamenu sveće. Oči ovog stvora plamtele su crvenilom, a usta su mu bila bezuba crna rupa, ali smejal se poput deteta kad se Barda zateturao unazad i pao pod njegovom težinom.